

CHƯƠNG X

Về nhà, mở cửa rào, trái tim Phương Tàn muốn rơi ra ngoài khi thấy một dáng người quen thuộc ngồi ở ghế đá với một đóm lửa trên môi. Cô cứ đứng chết sững cho đến khi Khai bước đến gần mình. Hai người lặng lẽ nhìn nhau, luống cuống TAn quay đi vì lệ đã tràn mi

Khai cũng xúc động không kém, giọng anh lạc đi:

Em gầy quá

Phương Tàn trấn tĩnh lại:

Anh tưởng vậy thôi, chớ thật ra em vẫn thế. Nếu không muốn nói là đang lên cân

Hai người ngồi cạnh nhau như ngày nào, nhưng giữa họ là một khoảng cách

Tự nhiên Tàn muốn áp mặt vào ngực Khai khóc cho thóa? vô cùng, nhưng cô biết mình kong thể? làm vậy vì bóng dáng mẹ anh to nặng đang đè nặng tim cô

Khai trầm ngâm:

Lâu lắm rồi anh mới được ngồi ở đây. Chỗ này chắc chắn là chỗ của người khác. Bởi vậy anh không ngồi lâu đâu, dù khi nghe ba điện thoại báo tin có em về anh đã đi một mạch không nghĩ từ Vinh Long tới Sai Gon

Phương Tàn nghe tiếng mình thật lạ:

Anh vất vả như vậy đê? làm gì?

Mắt Khai nồng nàn:

Chi? đê? nhìn thấy em dù biết em rất hận anh, hận đến chấp nhận tình yêu của người khác để trả thù anh. Đúng là anh rất đau, nhưng dù vậy anh vẫn chưa nguôi yêu em để có thể? đến với người phụ nữ khác mà lòng thanh thản

Phương Tàn ngơ ngác:

Anh nói vậy nghĩa là sao? Em chấp nhận tình yêu của ai?

Khai nhếch môi:

Khong lẽ muốn anh phải gọi thẳng tên hấn ra em mới hả dạ? Dầu sao anh và Thức cũng là anh em mà

Phương Tần nghẹn lời:

Cho tới bây giờ anh vẫn nghĩ rằng em...em với Thức sao? Anh thật ác khi đã phủ nhận tình yêu chân thành của em. Nếu anh muốn thế để nhẹ lòng đến với Cát Phương thì em sẽ nhận lời của Thức ngay

Tần cắn chặt môi, mặc cho nước mắt như mưa. Khai nhấp nhòm ngòi kế bên. Anh kéo cô vào lòng, giọng hối hả:

Không được làm như thế vì anh còn quá yêu em. Nếu em vẫn là của anh như ngày nào. Anh thề không bao giờ rời xa em. Anh không ngốc nghếch để em bỏ đi nữa đâu

Tần sụt sùi:

Nói thì hay lắm. Nhưng không ai kiêu ngạo hơn anh. Anh yêu em hay làm khổ em chứ?

Khai lau nước mắt cho Tần:

Vẫn có người kiêu ngạo hơn anh, bởi vậy thà người ta chấp nhận bo? đi chớ không tìm đến anh

Tần đẩy Khai ra:

Sao lại không tìm. Anh không muốn gặp em thì có

Nhưng em tìm gặp anh mỗi một lần thôi, sao em không tìm nữa để anh mềm lòng?

Xi! Em vô tội, tìm anh một lần là nhiều lắm rồi đó đồ...ngạo mạn

Nước mắt ẩm ức lại trào ra, Tần để mặc nó tràn trụa trên mặt. Khai khở sở:

Anh sợ thấy em khóc lắm

Tần hờn tủi:

Nhưng chính anh lại thích làm em khóc. Từ khi biết anh tới giờ, em buồn nhiều hơn vui. chúng ta đã chia tay rồi thì thôi đi

Khai nắm vai cô, giữ chặt lại:

Thôi đi là sao hả Tần?

Phương Tần xoay mặt để tránh ánh mắt rực lửa của Khai

Em không muốn tiếp tục đau khổ vì anh. Anh nên cưới Cát Phương cho bác yên lòng

Khai lắc đầu:

ANH không điên đến thế đâu. Cưới mình không yêu à? Tuổi thơ anh từng là nạn nhân của một cuộc hôn nhân như vậy

Nhưng anh đã tuyên bố sẽ cưới Cát Phương mà

Khai hạ giọng:

Lúc đó anh đang tuyệt vọng vì ghen, vì ghen em hiểu không?

Phương Tần tỉnh táo:

Em không hiểu lý do của anh, nhưng em hiểu mình đã đau khổ thế nào khi nghe tin đó qua đôi môi rấn rết của Khanh NHu

Vẫn còn hận anh sao?

Khong. Với anh, em không còn cảm xúc gì cả

Khai thẳng thốt:

Em nói dối. Nếu đúng thế sao em lại khóc?

Phương Tần từ chối:

Em khóc thương thân đó thôi. Nhưng tất cả qua rồi. Em đã bình tâm sau những ngày tháng sống như đã chết, em không muốn tu.

Về nhà, mơ? cửa rào, trái tim Phương Tần muốn rơi ra ngoài khi thấy một dáng người quen thuộc ngồi ở? ghé đá với một đóm lửa trên môi. Cô cứ đứng chết sững cho đến khi Khai bước đến gần mình. Hai người lặng lẽ nhìn nhau, luống cuống TAn quay đi vì lệ đã tràn mi

Khai cũng xúc động không kém, giọng anh lạc đi:

Em gầy quá

Phương Tần trấn tĩnh lại:

Anh tưởng vậy thôi, chớ thật ra em vẫn thế. Nếu không muốn nói là đang lên cân

Hai người ngồi cạnh nhau như ngày nào, nhưng giữa họ là một khoảng cách

Tự nhiên Tần muốn áp mặt vào ngực Khai khóc cho thoa? vô cùng, nhugn cô biết mình kong thể? làm vậy vì bóng dáng mẹ anh to nặng đang đè nặng tim cô

Khai trầm ngâm:

Lâu lắm rồi anh mới được ngồi ở đây. Chỗ này chắc chắn là chỗ của người khác. Bởi vậy anh không ngồi lâu đâu, dù khi nghe ba điện thoại báo tin có em về anh đã đi một mạch không nghĩ từ Vinh Long tới Sai Gon

Phuong Tần nghe tiếng mình thật lạ:

Anh vất vả như vậy đê? làm gì?

Mắt Khai nồng nàn:

Chi? đê? nhìn thấy em dù biết em rất hận anh, hận đến chấp nhận tình yêu của người khác để trả thù anh. Đúng là anh rất đau, nhưng dù vậy anh vẫn chưa nguôi yêu em để có thể? đến với người phụ nữ khác mà lòng thanh thản

Phuong Tần ngơ ngác:

Anh nói vậy nghĩa là sao? Em chấp nhận tình yêu của ai?

Khai nhếch môi:

Không lẽ muốn anh phải gọi thẳng tên hấn ra em mới hả dạ? Dầu sao anh và Thức cũng là anh em mà

Phuong Tần ghen lời:

Cho tới bây giờ anh vẫn nghĩ rằng em...em với Thức sao? Anh thật ác khi đã phủ nhận tình yêu chân thành của em. Nếu anh muốn thế để nhẹ lòng đến với Cát Phuong thì em sẽ nhận lời của Thức ngay

Tần cắn chặt môi, mặc cho nước mắt như mưa. Khai nhấp nhòm ngòì kế ben. Anh kéo cô vào lòng, giọng hồi hã:

Không được làm như thế vì anh còn quá yêu em. Nếu em vẫn là của anh như ngày nào. Anh thề không bao giờ rời xa em. Anh không ngóc ngểch để em bỏ đi nữa đâu

Tần sụt sùi:

Nói thì hay lắm. Nhưng không ai kiêu ngạo hơn anh. Anh yêu em hay làm khổ em chứ?

Khai lau nước mắt cho Tan:

Vẫn có người kiêu ngạo hơn anh, bởi vậy thà người ta chấp nhận bo? đi chớ không tìm đến anh

Tần đẩy Khai ra:

Sao lại không tìm. ANh không muốn gặp em thì có

Nhưng em tìm gặp anh mỗi một lần thôi, sao em không tìm nữa để anh mềm lòng?

Xi! Em vô tội, tìm anh một lần là nhiều lắm rồi đó đồ...ngạo mạn

Nước mắt ẩm ức lại trào ra, Tần để mặc nó tràn trụa trên mặt. Khai khỏ sở:

Anh sợ thấy em khóc lắm

Tần hờn tủi:

Nhưng chính anh lại thích làm em khóc. Từ khi biết anh tới giờ, em buồn nhiều hơn vui. chúng ta đã chia tay rồi thì thôi đi

Khai nắm vai cô, giữ chặt lại:

Thôi đi là sao hả Tần?

Phuong Tần xoay mặt để tránh ánh mắt rực lửa của Khai

Em không muốn tiếp tục đau khổ vì anh. Anh nen cưới Cát Phuong cho bác yen lòng

Khai lắc đầu:

Anh không điên đến thế đâu. Cưới mình không yêu à? Tuổi thơ anh từng là nạn nhân của một cuộc hôn nhân như vậy

Nhưng anh đã tuyên bố sẽ cưới Cát Phuong mà

Khai hạ giọng:

Lúc đó anh đang tuyệt vọng vì ghen, vì ghen em hiểu không?

Phuong Tần tỉnh táo:

Em không hiểu lý do của anh, nhưng em hiểu mình đã đau khổ thế nào khi nghe tin đó qua đôi môi rấn rết của Khanh NHu

Vẫn còn hận anh sao?

Không. Với anh, em không còn cảm xúc gì cả

Khai thẳng thốt:

Em nói dối. Nếu đúng thế sao em lại khóc?

Phuong Tần từ chối:

Em khóc thương thân đó thôi. Nhưng tất cả qua rồi. Em đã bình tâm sau những ngày tháng sống như đã chết, em không muốn tự làm đau trái tim mình lần nữa

Khai nói:

Chúng ta khổ vì hiểu lầm, giờ mọi chuyện đã sáng tỏ, tại sao em phải đây đóa. mình bằng những lời dối lòng ấy?

Phuong Tần nhếch môi:

Vì sao, anh không biết à?

Khai cao giọng:

Nếu vì mẹ, em không phải lo. Anh tin bà phải nghĩ lại sau những chuyện đã làm. Anh đã bảo không ai có thể? ép buộc anh được mà

Tần buột miệng:

ANh mạnh mẽ lắm. Mẹ nói đúng, người quá mạnh mẽ chi? thấy mình, vì mình nen làm khổ kẻ khác

Khai nhìn Tần trân trối. Lúc anh chưa hiểu ý cô, thế nghĩa là sao thì Tần đã nói tiếp:

Lần này về được gặp anh là em thỏa lòng rồi. Nếu sắp xếp mọi thứ ngoài đó, em sẽ đón mẹ ra, nhà trong này giao cho Nhat, né len đại học rồi, cũng nen tự lo bản thân là vừa, chắc lâu lắm chúng ta mới...

Khai ngắt ngang lời cô:

Không. Anh không để em đi

Định giữ em lại để làm kế toán cho anh à? Phải trả lương chuyện gia đây?

Anh không đùa với em đâu

Mặt Tần nghiêm lại:

Em cũng không đùa. Chúng ta hãy là bạn tốt của nhau thì hơn

Khai cười buồn:

Cuối cùng em lại từ chối anh như em đã từng từ chối. Điều đó chứng tỏ người kiêu ngạo, tự cao không phải là anh. Vì sau những ngày xa cách, anh đã hiểu ra sai lầm của mình, nhưng em thì không

Giọng trầm xuống, Khai nói:

Dù em thế nào, anh vẫn yêu em. Em càng chối từ, anh càng yêu. Hôm nay hay ngày mai, lòng anh vẫn không đổi. Bởi vậy đừng bắt anh xem em là bạn. Ác lắm

Im lặng một chút, Khai nho? nhẹ:

Được trông thấy em, anh rất hạnh phúc. Ngày mai anh không tiễn em được vì anh sợ mình phải khóc. Anh sẽ quay lại Vinh Long ngay bây giờ. chúc em vui, khỏe và mau chóng tìm được người đàn ông yêu em như anh từng yêu

Rất cẩn trọng, Khai nâng mặt Tần lên trong hai tay, anh nhìn sâu vào đôi mắt long lanh ngấn nước của cô. Phương Tần ngược lên, cô tưởng mình sắp tan biến trong đôi mắt nhìn của anh. Dịu dàng, Khai cúi xuống hôn trán Tần rồi đang tay ôm siết lấy cô

Giọng anh nghèn nghẹn

Hãy cắn mạnh vào vai anh như lần nào đi Tần. Anh muốn mãi nhớ em

Cô lắc đầu. Khai hít lấy hít để mùi hương tóc quen rồi đột ngột buông Tần ra và đi như chạy ra cổng

Còn lại một mình, Tần ngồi chết trân trên ghế. Từ đầu ngõ bước vào, Nhat âm ức:

Em chưa thấy cô gái nào ác như chị

Tần quệt nước mắt:

Em biết gì mà nói

Phải. Em đâu biết gì. Nhưng chắc chắn em biết yêu, còn chị thì không. Nếu để thử lòng Khai, em thấy chị quá đà rồi. Anh sẽ không trở lại nữa đâu

Tao thật chó trá thư? lòng ai hết

Nhat nhún vai:

Nếu vậy đúng là ngốc. Chị đã đánh đu với tình yêu bằng sợi dây mục. Biết tới chừng nào chị mới tìm được người thứ hai như anh Khai chứ. Có tìm được cũng là bản sao, mờ nhạt. Vì tự ái lắm cảm chẳng ra gì nào đó mà đáng mất hạnh phúc cả đời mình. Đúng là đại đột. Cũng may Nhã Trúc không cứng nhắc như chị, cũng không quá quắt như chị Nhã Trúc nên em không phải khổ

Chống tay dưới cằm, Phương Tàn cố cãi:

Suy cho cùng, anh Khai đâu có yêu chị

Sao mới là yêu. Phải quỳ xuống cầu xin khẩn thiết à? Nếu cứ cao ngạo thế này, suốt đời chị phải cô đơn

Tàn liếm môi:

Nhugn chị phải làm sao đây khi Khai đi Vinh Long rồi. Đi trước khi chị nói lời từ giã kìa

Nhat tài khôn:

Ảnh nói vậy mà cũng tin. Em cam tâm ổng còn đứng ngoài đường tìm chìa khóa xe kìa. Dem ra đưa ổng hay giữ lại là tùy chị

Vừa nói, Nhat vừa thấy cho Tàn chòm chìa khóa có hình trái tim mà cô đã mau cho Khai đúng lúc anh quay trở vào

Khai hỏi:

Chìa khóa xe của anh đâu Nhật?

Nhat cuoi:

Chị Hai em giữ chứ không phải em. Đàn bà là thế đấy. Vậy mà không phải vậy. Anh mà đi Vinh Long tối nay nhà em ngập lụt mất

Đợi thẳng ranh Nhat tếch mắt, Tàn mới đưa chìa khóa cho Khai. Anh bóp chặt quả tim có hàng chữ 'I love You' trong tay và hỏi:

Em vẫn muốn anh đi ngay bây giờ phải không?

Phương Tàn gật đầu:

Vâng. Nhưng đi ban đêm một mình buồn lắm, em muốn đi cùng anh

Khai thơ? hắt ra:

Phiền quá đi chứ. Nhưng anh muốn được em làm phiền suốt đời. Hãy đi với anh suốt những năm tháng còn lại nhé Tan

Phương Tần chớp mi. Cô không muốn bị thằng nhóc Nhất chê ngốc, cũng không muốn suốt đời phải cô đơn nên chỉ biết gật đầu thay câu trả lời. Chuyện của Tần cũng như một câu chuyện của một người đàn ông yêu một người đàn bà khác, nhưng cô lại thấy như mình vừa đi hết một vòng đời và đang quay lại buổi ban đầu

Hết